

Ser pare

PER FRANCESC TORRALBA

VICEPRESIDENT D'ALDEES INFANTILS SOS CATALUNYA

El dia del pare, que se celebra cada any amb la diada dedicada a sant Josep, és una excel·lent ocasió per reflexionar sobre la paternitat i la condició de pare. També un pretext per fer memòria del nostre pare. Alguns ja no el tenim a prop. D'altres, afortunadament, encara el teniu present i podeu fer-li arribar la vostra gratitud.

Els qui som pares des de fa anys no podem reflexionar en abstracte sobre aquest fenomen. No ens hi acostem com si fos un objecte estrany. Vivim la paternitat en la pròpia pell i també els sofriments i alegries que comporta. Per això, aquestes reflexions que comparteixo a tots vosaltres no són extretes dels llibres, ni dels clàssics del pensament, sinó de la mateixa experiència de la paternitat. Potser, per això, són autèntiques, encara que, no

necessàriament compartides per tots els qui viuen la paternitat, perquè hi ha moltes maneres i formes d'afrontar-la.

No es neix pare. El pare es construeix, es va fent a poc a poc i no s'aprèn de cop a ser-ne, sinó a mesura que el fill creix i el

No es neix pare. El pare es construeix, es va fent a poc a poc i no s'aprèn de cop a ser-ne, sinó a mesura que el fill creix i el pare madura.

pare madura. Naixem essent fills, però això no vol dir que exercim correctament la filiació. Hi ha fills que fan fàcil la vida dels pares, però hi ha fills que la fan molt difícil. També es pot dels pares: hi ha pares que fan agradable la vida dels seus fills, que s'hi entreguen perquè puguin créixer i desenvolupar-se plenament, però també hi ha males pràctiques en l'exercici de la paternitat, negligències i deficiències greus que deixen una profunda ombra

Hi ha dues expressions que vinculo a l'exercici de la paternitat: ajudar a créixer i deixar anar

en els fills, de vegades, ferides emocionals molt difícils de curar encara que passi molt de temps. Ho sabem molt bé a Aldees Infantils SOS. En molts dels infants i joves que atenem, veiem aquestes ferides, aquests traumes fruit d'una mala interacció en el si de l'estructura intrafamiliar. Alguns dels infants que atenem també han patit l'absència del pare i el seu abandonament.

Hi ha dues expressions que vinculo a l'exercici de la paternitat: ajudar a créixer i deixar anar. Els pares estem cridats a ajudar créixer els fills en tots els aspectes i en totes les dimensions de la seva vida. Volem que esdevinguin plenament persones, que volin molt alt, que puguin tirar endavant els seus legítims projectes de vida. Per això, ser pare, per sobre de tot, és posar-se al servei d'ells, adoptar una actitud de disponibilitat i d'ajuda.

Hi ha, però, una segona expressió: deixar anar. Els pares hem de deixar-los fer la seva. No podem aferrar-nos-hi, ni menys encara, lligar-los curt. Hem d'ajudar-los a créixer, perquè puguin ser plenament autònoms i viure la seva pròpia vida. Deixar anar és molt difícil, perquè, de vegades, pensem que el fill és com una propietat, és com un objecte de possessió, però el fill, sempre i en qualsevol circumstància, és un subjecte de dret, un ésser lliure que no pertany a ningú, ni a ell mateix.